

Kız ve Kurtarılan Kuş

Jane MEADOW

Kız ve Kurtarılan Kuş

Jane MEADOW

Sophie sarı yağmur çizmeleriyle bahçe yolunda seke seke ilerliyordu, yeşil çantası yanında zıplıyordu. Sabah taze ve aydınlıktı, ıslak yaprakların kokusunu çok seviyordu. Birden bir çalıdan gelen minik, hüzünlü bir cıvıltı duydu. Dalları aralayıp baktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Orada, avucundan büyük olmayan küçük bir kuş oturuyordu.

Kuşun parlak limon sarısı tüyleri ve yumuşacık beyaz kanat uçları vardı. Bir kanadı çıplak görünüyordu, tüylerin yeni yeni çıkmaya başladığı soluk bir leke vardı. Minik siyah gözleri Sophie'ye bakıp kırpıştı ve küçük turuncu gagasından yine zayıf bir cıvıltı çıktı. Sophie'nin içi eridi. 'Zavallı küçük şey,' diye fısıldadı. 'Sana ne oldu?'

Sophie kuşu dikkatlice avucuna aldı ve hızla içeri koştı. Annesi mutfak masasından başını kaldırdı, sıcak koyu gözleri endişeyle doluydu. 'Bir kanarya!' dedi annesi yumuşak bir sesle. 'Kaçmış ya da salıverilmiş kurtarılmış bir kuş olmalı. Ona yardım etmeliyiz.' Sophie başını salladı, ela gözleri kocaman açılmıştı. 'Onu güvende tutabilir miyiz, anne? Lütfen?'

Annesi gülümsedi ve kuş yemi dolu bez çantasını bıraktı. 'Önce bir kanaryanın neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeliyiz,' dedi. 'Bir kuş büyük bir sorumluluktur.' Kulübeden yuvarlak hasır bir kafes ve onu örtmek için yumuşak mavi bir bez getirdi. Sophie, annesinin ahşap bir tünek ve küçük bir su kabı yerleştirmesini izledi. 'Şimdilik burası onun yuvası olacak,' dedi annesi.

Sophie kanaryaya minik 'cik-cik' cıvıltısı yüzünden Cık adını verdi. Kafesi pencerenin yanındaki alçak bir masaya koydu, sabah güneşi orayı ısıtacaktır. 'İşte oldu, Cık,' dedi nazıkçe. 'Burası senin yeni yuvan.' Ama Cık tüneğe büzülmüş oturdu, tüylerini kabarttı ve hiç ses çıkarmadı. Sophie kaşlarını çattı. 'Neden şarkı söylemiyor?'

Annesi Sophie'nin yanına oturdu ve kanaryalar hakkında bir kütüphane kitabı açtı. 'Kuşların sessizliğe ve düzene ihtiyacı vardır,' diye açıkladı. 'Her gün ne olacağını bilmek isterler. Ve yumuşak müzik kendilerini güvende hissetmelerine yardımcı olabilir.' Sophie dikkatle dinledi, yan örgüsü omzuna düştü. 'Bunu yapabilirim!' dedi. 'Cik'e bir program yapacağım ve ona yumuşak müzik çalacağım.'

Ertesi sabah Sophie erken uyandı. Parmak uçlarında kafese gitti ve yumuşakça, 'Günaydın, Cık,' dedi. Sonra su kabını doldurdu ve taze yem serpti. Geceleri kafesi mavi bezle örtüyor, her sabah açıyordu. Cık minik siyah gözleriyle onu izliyordu, hâlâ sessizdi ama biraz daha az korkuyordu.

Sophie odasında küçük bir radyo buldu ve yumuşak müzik çalan bir kanala ayarladı. Kafesin yanına koydu ve sesini kısıtı. 'Belki bu yardımcı olur,' diye fısıldadı. Önce Cık sadece başını yana eğdi. Ama bir süre sonra tüyleri düzeldi ve radyoya doğru daha yakına zıpladı. Sophie gülümsedi. 'Bunu sevdin, değil mi?'

Her gün Sophie düzenini takip etti. Kafesi temizledi, suyunu değiştirdi ve Cik'e taze yem verdi. Cik'le yumuşak bir sesle konuştu, ona gününü anlatan hikâyeler anlattı. 'Artık güvendesin,' derdi. Cik daha çok zıplamaya başladı ve hatta su kabında minik bir banyo yaptı. Sophie sevinçle güldü.

Bir öğleden sonra Sophie kafesin yanında oturdu, annesinin eskiden söylediđi bir ninniye mırıldandı. Birden mırıldanmasına minik, tatlı bir melodi katıldı. Sophie donakaldı. Cık şarkı söylüyordu! Küçük bir flüt gibi yumuşak, titrek bir şarkıydı. Sophie'nin gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. 'Anne! Anne! Cık şarkı söylüyor!' diye seslendi.

Annesi hemen geldi ve sıcacık gülümsedi. 'Başardın, Sophie,' dedi. 'Cik'in neye ihtiyacı olduğunu öğrendin ve ona sabır ve sevgiyle baktın.' Sophie ışıldadı. 'Senin yardımın olmadan yapamazdım,' dedi. 'Ve müzik olmadan.' Annesi başını salladı. 'Sorumlu bakım öğrenmek ve sevmek ister,' dedi. 'Sen ikisini de gösterdin.'

O günden sonra Cık her sabah şarkı söyledi. Sophie düzenini sürdürdü ve Cık güçlendi. Kanadındaki soluk leke yeni tüylerle dolmaya başladı. Sophie hatta Cık'e parmağına konmayı öğretti. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın,' diye fısıldadı. Cık onaylar gibi cıvıladı ve parlak sarı tüylerini kabarttı.

Sophie öğrendiklerini paylaşmaya karar verdi. Kanarya bakımı hakkında küçük bir afiş yaptı ve odasına astı. 'Kuşların sessizliğe, düzene ve yumuşak müziğe ihtiyacı vardır,' diye yazdı. Annesi onu övdü. 'Artık gerçek bir kuş uzmanısın,' dedi. Sophie gurur duydu. Bir evcil hayvana bakmanın zaman ve sabır istediğini öğrenmişti.

Bir gün Sophie ve annesi Cik'in geleceğini sormak için bir kuş barınağına gittiler. Oradaki nazik kadın, bakmaya devam edeceklerine söz verirlerse Cik'in sonsuza kadar onlarla yaşayabileceğini söyledi. Sophie tüm kalbiyle söz verdi. Cik eve kadar şarkı söyledi, sanki teşekkür ediyordu. Sophie küçük arkadaşına her zaman çok iyi bakacağını biliyordu.

Sophie'nin günleri artık kuş yemi, su ve yumuşak müzikle doluydu. Cık'ın banyosunda sıçrayışını ve tünekten tüneğe zıplayışını izlemeyi çok seviyordu. Cık'ın şarkısı sabahı karşılıyor, sessiz cıvıltıları iyi geceler diyordu. Sophie küçük düzenlerin büyük fark yarattığını öğrendi. Ve her gün ona bu kadar çok şey öğreten küçük kanarya için minnettar hissetti.

Güneş batarken Sophie Cik'in kafesini mavi bezle örttü. 'İyi geceler, Cik,' diye fısıldadı. Cik uykulu bir cıvıltı çıkardı. Sophie gülümsedi, ne kadar yol kat ettiklerini düşündü. Korkmuş küçük bir kuş bulmuş ve yeniden şarkı söylemesine yardım etmişti. Ve sabır ve öğrenmeyle Cik'e uzun, mutlu yıllar boyunca bakabileceğini biliyordu.